

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 11. března 2021 ve věci odsouzeného [údaje o účastnících], o stížnosti odsouzeného proti usnesení Okresního soudu v Liberci ze dne 29. 1. 2021, č. j. 6 Pp 171/2020 – 28,

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu se stížnost zamítá.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně napadeným usnesením rozhodl podle § 88 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku o zamítnutí žádosti odsouzeného o propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, který mu byl uložen v trvání 38 dnů rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 16. 8. 2017, č. j. 2 T 124/2015 – 223, v trvání 12 měsíců, který mu byl uložen trestním příkazem Okresního soudu v Děčíně ze dne 23. 6. 2014, č. j. 24 T 77/2014 – 71 ve spojení s usnesením téhož soudu ze dne 23. 6. 2014, č. j. 24 T 77/2014 – 112, v trvání 12 měsíců, který mu byl uložen trestním příkazem Okresního soudu v Děčíně ze dne 5. 12. 2014, č. j. 23 T 73/2014 – 47, z nichž byl podmíněně propuštěn usnesením Okresního soudu v České Lípě ze dne 19. 4. 2018, č. j. 2 Pp 76/2018 – 31 a výkon trestu byl nařízen usnesením téhož soudu ze dne 25. 10. 2018, č. j. 2 Pp 76/2018 – 65, a v trvání 3 měsíců, který mu byl uložen rozsudkem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 20. 5. 2019, č. j. 2 T 46/2019 – 61.

2. Proti tomuto rozhodnutí soudu prvního stupně podal odsouzený bezprostředně po vyhlášení usnesení stížnost, kterou následně zdůvodnil tak, že s rozhodnutím soudu prvního stupně nesouhlasí, neboť od 20. 7. 2020 podstupuje léčbu zranění ruky, které si způsobil na vnějším pracovišti věznice. Od lékaře ve věznici dostal informaci, že bude zapotřebí operace, kterou v současné době s ohledem na zaplněnost nemocnic není možné provést. S tím souvisí příslib zaměstnání, které odsouzený řešil ve společnosti ŠKODA a.s., byl ale odkázán na osobní pohovor po doléčení zranění. Odsouzený je toho názoru, že své povinnosti ve výkonu trestu plní řádně, je zařazen v I. skupině vnitřní diferenciaci, nemá žádné kázeňské přestupky. Byl by rád, kdyby jeho žádosti bylo vyhověno, protože by rád vedl řádný rodinný život, doléčil si zranění a našel si práci s trvalým příjmem.

3. Krajský soud z podnětu řádně a včas podané stížnosti přezkoumal podle § 147 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost výroku napadeného usnesení i postup řízení, které mu předcházelo, a dospěl k následujícím níže uvedeným závěrům.

4. Pokud jde o řízení, které předcházelo vyhlášení napadeného usnesení, krajský soud žádné pochybení neshledal. Soud prvního stupně na základě podané žádosti odsouzeného o podmíněně propuštění z výkonu trestu odnětí svobody rozhodoval ve veřejném zasedání, v rámci něhož se odsouzený měl možnost k věci vyjádřit. Dále soud prvního stupně četl odsuzující rozhodnutí, na základě nichž odsouzený trest odnětí svobody vykonává, bylo čteno hodnocení k žádosti o podmíněně propuštění vypracované Vězeňskou službou České republiky, Vazební věznice Liberec, kde v současné době odsouzený trest odnětí svobody vykonává, příslib bydlení, rozsudková data, lékařské zprávy týkající se léčby odsouzeného, opis z evidence Rejstříku trestů ČR, k žádosti odsouzeného se vyjádřila jeho vychovatelka.

5. Soud prvního stupně rozhodoval v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Podle tohoto zákonného ustanovení soud může odsouzeného podmíněně propustit na svobodu, jestliže odsouzený po právní moci rozsudku, zejména ve výkonu trestu svým chováním a plněním svých povinností prokázal polepšení a může se od něho očekávat, že v budoucnu

povede řádný život nebo soud přijme záruku za dovršení nápravy odsouzeného a odsouzený vykonal alespoň polovinu uloženého nebo podle rozhodnutí prezidenta České republiky zmírněného trestu odnětí svobody. V rámci veřejného zasedání odsouzený k věci uvedl, že odkazuje na svou žádost. Ve veřejném zasedání byla vyslechnuta vychovatelka odsouzeného, která uvedla, že oproti písemnému hodnocení se nic nezměnilo. Z hodnocení Vězeňské služby ČR, Vazební věznice Liberec vyplývá, že odsouzený je ve výkonu trestu odnětí svobody od 28. 1. 2019, v minulosti byl zařazen na pracoviště mimo věznici, od 20. 7. 2020 je v pracovní neschopnosti, stanovený program zacházení plní, po dobu výkonu trestu byl 4x kázeňsky odměněn, nebyl kázeňsky trestán, od 14. 11. 2019 je zařazen do I. prostupné skupiny vnitřní diferenciaci. Podle rozsudkových dat je konec trestu značen na 7. 6. 2021.

6. Krajský soud považuje za potřebné zdůraznit, že zákonná úprava institutu podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nezakládá povinnost soudu propustit z výkonu trestu každého odsouzeného, který o to požádal, vykonal určitou část z uloženého trestu a je přesvědčen, že institut podmíněného propuštění je aplikovatelný právě v jeho případě. Institut podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody není ze strany odsouzených nárokovatelný, ale je prostředkem dobrodiní ve vztahu k pachatelům trestné činnosti, kteří mají snahu po nápravě, a došlo k jejich resocializaci v takové míře, že lze od nich s vysokou měrou pravděpodobnosti očekávat, že povedou řádný život. Jde tak o institut výjimečný, který má zmírnit trest u těch odsouzených, kteří vykonávají trest zcela příkladně, mají upřímnou snahu po nápravě a netvoří předvídatelné riziko pro společnost stran dalšího závadového jednání. Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody se tak aplikuje u odsouzených, u nichž došlo k dosažení účelu trestu ještě před jeho samotným výkonem. Neméně důležitá je však u osoby odsouzeného predikce řádného způsobu života. Soudy jsou tak povinny hodnotit určité sklony odsouzeného k páčání trestné činnosti, neboť účelem uloženého trestu odnětí svobody spojeného s jeho přímým výkonem je kromě prevence individuální rovněž prevence generální, tedy ochrana společnosti před závadovým jednáním pachatelů trestné činnosti.

7. Jak správně soud prvního stupně v odůvodnění napadeného usnesení uvádí, odsouzený vykonal polovinu uloženého trestu, splnil tak podmínku stanovenou v § 88 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku ohledně výkonu potřebné části z uložených trestů. Krajský soud se ztotožnil se závěry soudu prvního stupně v tom směru, že odsouzený bez problémů plní stanovený program zacházení, získal kázeňské odměny, trestán nebyl. Je delší dobu zařazen v I. prostupné skupině vnitřní diferenciaci. Tyto skutečnosti i dle názoru krajského soudu svědčí o tom, že odsouzený nastoupil proces polepšení, neboť právě příkladný způsob výkonu trestu je základním ukazatelem, že je u osoby odsouzeného naplňována resocializační složka uloženého trestu. Krajský soud se pak ztotožnil i se závěry okresního soudu v tom směru, že u odsouzeného ještě nebyly zcela vyčerpány veškeré možnosti uloženého trestu k jeho nápravě právě s ohledem na jeho kriminální minulost, ačkoli vykazuje znaky polepšení. Odsouzený má 11 záznamů v opisu z evidence Rejstříku trestů od roku 2013 do roku 2019, opakovaně mu byly ukládány různé druhy trestů pro trestnou činnost převážně majtkového charakteru. Je také zřejmé, že byl v minulosti z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn 19. 4. 2018 se stanovením zkušební doby podmíněného propuštění v trvání 3 let se stanovením dohledu a došlo k nařízení výkonu trestu, neboť se ve zkušební době dopouštěl další úmyslné trestné činnosti odlišného charakteru. I krajský soud, stejně jako soud prvního stupně, dospěl k závěru, že u odsouzeného není splněn předpoklad vedení řádného života v případě podmíněného propuštění, protože v minulosti nevyužil možnosti, která mu byla dána podmíněným propuštěním k tomu, aby na svobodě žil řádně, naopak znovu páchal úmyslnou trestnou činnost, ani postupně ukládané různé druhy trestů neměly na odsouzeného takový vliv, aby se trestné činnosti vyvaroval. Lze tedy uzavřít, že ve výkonu trestu se odsouzený chová řádně, ale na svobodě není předpoklad vedení řádného života.

8. V případě odsouzeného nedošlo k nepřipustnému porušení zákazu tzv. dvojího přičítání. Podle rozhodnutí Ústavního soudu České republiky spisové značky I. ÚS 2201/16 ze dne 3. 1. 2017 uplatnění institutu podmíněného propuštění z trestu odnětí svobody sice v českém právním řádu není formulováno jako nárokové, nicméně přesto obecně musí být otevřeno všem odsouzeným, včetně odsouzeným – recidivistům, což vyplývá i ze závěrů Ústavního soudu České republiky vyjádřených v nálezu ze dne 28. 11. 2018, sp. zn. II ÚS 482/18, podle kterých má být institut podmíněného propuštění otevřený všem odsouzeným, tedy i odsouzeným – recidivistům, kdy posouzení očekávání, zda odsouzený povede v budoucnu řádný život nelze založit na pouhých počtech odsouzení či výkonů trestů odnětí svobody. Možnost podmíněného propuštění poskytuje odsouzeným perspektivu a naději, která je může motivovat k nápravě. Okresním soudem a ani krajským soudem nebyla porušena zásada ne bis in idem, pokud při rozhodování o žádosti o podmíněné propuštění byla zohledněna trestní minulost odsouzeného, což při svém rozhodování opakovaně potvrdil i Ústavní soud České republiky, který např. v usnesení sp. zn. I. ÚS 2531/16 ze dne 8. 3. 2017 uvedl, že „zohlednění trestní minulosti nepředstavuje porušení ústavní zásady ne bis in idem ve smyslu čl. 40 odst. 5 Listiny, neboť pro zodpovězení otázky, zda od stěžovatele lze očekávat, že v budoucnu povede řádný život, jsou tyto skutečnosti a jejich zhodnocení klíčové. Obava z opětovného páčání trestné činnosti založená na dřívější zkušenosti je tak pro soud logicky jedním ze stěžejních hledisek posuzování důvodnosti žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že účinná ochrana společnosti před pachateli trestných činů je jednou ze základních funkcí trestního práva a soudy jsou proto povinny při rozhodování o podmíněném propuštění přihlídnout také k trestní minulosti odsouzeného, aby byla společnost chráněna před jeho případným dalším protiprávním jednáním. V případě odsouzeného lze dojít k závěru, že odsouzený si vytváří podmínky pro řádný život na svobodě, což lze nepochybně hodnotit jako kladný faktor při hodnocení prognózy jeho dalšího života, který snižuje míru rizika opakování trestné činnosti, avšak pokud odsouzení odsouzeného k různým druhům trestů i předchází podmíněné propuštění z výkonu trestu na něj neměly takový vliv, aby se na svobodě páčání další úmyslné trestné činnosti vyvaroval, lze uzavřít, že prozatím u odsouzeného nelze očekávat, že by na svobodě vedl řádný život. Pokud jde o zdravotní stav odsouzeného, tak ten není důvodem pro jeho podmíněné propuštění, neboť odsouzenému je poskytována adekvátní lékařská péče ve výkonu trestu odnětí svobody.

9. S ohledem na výše uvedené krajský soud shledal stížnost odsouzeného nedůvodnou, a proto ji podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Liberec 11. března 2021

Mgr. Denisa Šmídová
soudkyně

Rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. března 2021.